

bindelse atter henviser til Leif Davidsens indlæg i Politiken lørdag den 4. oktober 2003, hvor han skriver:

»For det overordnede i den her sag ... er, at Bent Jensen var de facto boykottet af Danmarks Radio en årrække, selv om man på tyve år kan finde et enkelt indslag fra 1984, hvor han udgav en meget omtalt bog.«

Så sent som i dag har jeg modtaget et brev fra Leif Davidsen selv, hvori han skriver – og vi har fået lov til at citere fra brevet:

»Det er helt rigtigt, at jeg har udtalt, at jeg som den første i august 1991 tog Bent Jensen i studiet. Det var jeg overbevist om var rigtigt.«

Derfor ser jeg ingen grund til at revidere mit grundlæggende billede af den skæve informationsformidling i Danmarks Radio i 1970'erne og 1980'erne.

For så vidt angår spørgerens efterspørgsel efter sandhedsværdien i de øvrige eksempler, som spørgeren henviser til, skal jeg blot henviser til mine svar på de øvrige spørgsmål.

Søren Søndergaard (EL):

Igen: Det er jo fuldstændig Leif Davidsens egen ret at sige, hvad han vil om, hvorvidt Bent Jensen har været i studiet eller ej. Men jeg kan forstå, at nu konstaterer han sådan set, at det faktisk var forkert. Han gør det ved at sige, at da han skrev, at Bent Jensen ikke havde været i studiet før eller havde været interviewet før, var det noget, han var overbevist om, men han har så senere fået en ny opfattelse.

Og nu har ministeren jo også fået en ny opfattelse. Ministeren gik jo ikke til Folketingets Kulturudvalg og sagde, at Bent Jensen aldrig nogen sinde havde udtalt sig i tv som kommentator eller som ekspert; han sagde, at Bent Jensen var blevet boykottet. Men det var altså ikke rigtigt, og derfor: Kan ministeren ikke bare være så stor at sige: Ja, det var en fejl. Det var forkert, det var ikke rigtigt, og det beklager jeg, fordi det drejer debatten væk fra det, der er interessant.

Jeg mener det mere generelt som en opfordring til kulturministeren. Hvis kulturministeren nu ikke var helt så præcis, hvis nu kulturministeren havde sagt, at Bent Jensen havde været for få gange i Danmarks Radio, o.k., så kunne man tage en diskussion på basis af det. Men det er en meget dårlig begyndelse på en diskussion at sige noget, som er faktisk forkert. Synes ministeren ikke også det?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen jeg kan kun gentage, at Leif Davidsen nævner konkret, at han havde en opfattelse af, at Bent Jensen var berufsverbodet i Danmarks Radio, og at Bent Jensen selv i dag i Jyllands-Posten nævner helt konkret, at han ikke blev brugt i indslag om Rusland.

Jeg står selvfølgelig ved mine udtalelser, hvor jeg har brugt de kilder, jeg nu engang har til rådighed. Det har været udtalelser i både Berlingske Tidende og Jyllands-Posten, hvor man skriver, at Bent Jensen ikke havde været i tv-studiet.

Kl. 17.35

Søren Søndergaard (EL):

Det nytter ikke noget, at ministeren gentager, hvad der har stået af forkerte ting i avisen, for de er jo forkerte. Leif Davidsen huskede forkert, og det har han lov til. Det, der stod i aviserne, var forkert. Det var ikke korrekt, og hvorfor kan ministeren ikke bare erkende det?

Problemet er jo, at der er en rød tråd i ministerens udtalelser. Ministeren udtaler meget kategorisk, at Bent Jensen er blevet boykottet. O.k., så er der et indslag. Der har ikke været nogen indslag om Gulag. Der er en hel stribe. Der har ikke været nogen indslag om Stasi. Der er en hel stribe. Der har ikke været nogen indslag om Pol Pot. Der er en hel stribe.

Hvorfor dog blive ved med de kategoriske meldinger, som viser sig ikke at være korrekte? Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad der er kulturministerens formål med den måde at føre debat på. Hvad er det, ministeren tror, ministeren kan vinde ved at tage de ting frem, som nogle ganske vist har sagt er rigtige, men som efterfølgende viser sig ikke at være det?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Jesper Langballe som medspørger.

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne spørge kulturministeren, hvordan det føles at deltage i denne såkaldte kulturdebat som minister. Føles det ikke mærkeligt, hvis man i et tv-program er blevet sjoflet og manipuleret med og gør opmærksom på, at det var en unfair behandling, og så pludselig får at vide, at det er en trussel, og fordi man er kulturminister, skal man passe på med overhovedet at kritisere Danmarks Radio? Føles det ikke underligt, at så snart man udtaler sig som minister – vi andre kan jo sige hvad som helst som menige folketingsmedlemmer – bliver det pludselig noget